

СТЕФАН БОНЕВ ТЕЛЕФОНЪТ

Част 6 от „Формуляр № 8“

chitanka.info

Бях сам вкъщи. Времето беше студено и дъждовно. А и по телевизията не намерих нещо, което да ми грабне вниманието. Не ми остана нищо друго, освен да седна до телефона и да звъня на приятели. След като не открих никого, изслушах разписанието на влаковете и автобусите, и една детска приказка. Именно тогава ми хрумна нестандартната идея да набера собствения си телефонен номер. Какво беше учудването ми, когато в слушалката си чух глас:

— Кой ме търси?

Занемях. Никога не съм бил привърженик на научната фантастика, нито пък съм имал някога халюцинации. Затова в първия момент реших, че съм объркал номера и съм попаднал на някой непознат.

— Кой в края на краищата ме търси? — настоя гласът отсреща.

— Извинете, изглежда имам грешка — съвзех се аз — кой е вашият номер, все пак?

— 34-65-18.

— Но това е моят номер! — действително се изненадах аз.

— Разбира се! Аз съм твоят телефон.

— А, бе...

— Зная, че не вярваш. На мен никой не ми вярва. Всички говорят с тоя, с оня... А щом се обадя аз, винаги ми казват, че има грешка. Ама каква грешка, бе?! И аз искам да говоря с някого.

— Че говори си с другите телефони — посъветвах го аз.

— Не може, не се избираме помежду си. Ние, телефоните, сме самотници.

— Опитвал ли си се да говориш с друг човек досега?

— Много пъти. Но винаги ме затварят, без да ме изслушат докрай. Веднъж се опитах да говоря с жена ти, а тя взе, че се обади на телефонни повреди. Вие, хората, сте много неблагодарни към нас! Блъските, тръшките. Но стига вече — и аз си имам достойнство.

— Ами, като не давате добра връзка...

— За това е виновна централата. А ти, тази черна точка отстрани до клавишите, виждаш ли я?

Изчервих се. Бях си загасил цигарата там, ядосан и на няколко ракии, защото ми прекъсна важен разговор.

— Човек като си пийне, нали знаеш... Заболя ли те? Ти чувстваш ли болка?

— Не, но това е унижение!

— Извинявай!

— Не ме обичате вие. Само крещите и блъските слушалката ми. Искам да ме обичат. Както се обичате вие с Гинчето.

— Чакай, какво Гинче? Откъде знаеш за това?

— Как откъде, бе? Малко ли я сваляше по телефона! Само ѝ набереш номера и Гинченце, котенце... Целувам ти очите, нослето... Да не изброявам всички органи, щото е нецензурно.

— Мълчи бе, не те ли е срам?

— Как така ще мълча? Аз да не съм сутенъор или сводник!

— Недей да говориш така — поомекнах аз, защото положението ставаше напечено. — И да не се раздрънкаш пред жена ми.

— Аз да дрънкам. Не — няма! Най-културно ще ѝ го кажа. Да знае какъв верен мъж си има. Тъпкано ще ти го върна — и за цигарата, и за блъскането, за всичко. До гуша ми дойде...

— Чакай да се разберем. Няма вече...

— Какво ще се разбираме. Край! — чу се прещракване, последвано от сигнал за заето. Сам не се усетих кога съм го запратил на пода. Разпадна се на съставните си части.

На другия ден семейството ми вече се радваше на нов телефон. Беше модерен, с подвижна слушалка... Но най-важното — имаше копче с надпис „MUTE“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.